

Od Sokolskega doma 1922 do Sokolskega doma 2009

Če želimo celovito prikazati obnovo in gradnjo nove kulturne, večnamenske dvorane Sokolskega doma, ne moremo in ne smemo mimo vsaj kratkega zgodovinskega orisa življenja in dela loških Sokolov, po katerih nova dvorana nosi ime in katerih predanost kulturi in športu, danes nepredstavljiva razsežnost prostovoljstva, in velika narodna zvest so njihova stoletna zapuščina mestu in kulturi.

Zanimive podatke o gradnji Sokolskega doma nam v *Loških razgledih* (1969) v prispevku O zidavi Sokolskega doma v Škofji Loki poda Franc Žebre.¹ Pred 1. svetovno vojno so loški Sokoli telovadili v Spodnjem Karlovcu, v stavbi kavarnarja Karlina, to je v hiši, kjer je sedaj glavnikarska Bernikova delavnica, po vojni pa v prostorih Franca Dolenca, na Štemarjih, kjer je do porušitve v 70. letih stal njegov

Sokolski dom v Škofji Loki leta 1922.

1 Žebre, O zidavi sokolskega doma, str. 192–197.

dijaški dom. V Škofji Loki je delovala tudi Narodna čitalnica, ki je imela celo pravi oder in svoje prireditve v prostorni veži v prvem nadstropju gostilne Pri kroni. Leta 1919 so v Loki sestavili odbor za gradnjo Narodnega doma.

Ko pa je Avgust Sušnik, lastnik Krone, zaradi ureditve »tujskih sob« čitalnici prostore odpovedal, je bila gradnja Narodnega doma še nujnejša. Oktobra 1919 so za namen gradnje novega doma kupili hiši št. 23 in 24 na Mestnem trgu (danes Mestni trg 16 in 17). Odbor je sklenil vzeti pod svojo streho tudi Narodno čitalnico, vendar pod pogojem, da ta svoje premoženje prepusti Sokolskemu društvu. Sklenili so, da se bo nova stavba imenovala Sokolski dom.

Sprva so nameravali podreti obe hiši, Mestni trg 23 in 24, in na njunem mestu zgraditi nov dom. Vendar so se kasneje odločili, da sprednjo hišo Mestni trg 23 (današnji Mestni trg 16) ohranijo in podrejo le hišo Mestni trg 24, ki je stala zadaj, vzporedno s prednjo. Kljub temu, da so hišo (danes Mestni trg 16) ohranili, je očitno doživela temeljite prezidave in spremembe, zato je v nadaljevanju zanimiv zapis avtorja, ki pravi: *»Prednja hiša nima zaradi večkratne predelave več prvotne oblike. Če bi takrat obstajalo spomeniško varstvo, kakor danes, bi ne smeli zunanosti tako spremeniti.«*

Tako so se leta 1920 lotili zbiranja sredstev za gradnjo doma. Tudi za današnji čas je zanimiv, pa hkrati tudi poučen podatek, da so največ sredstev zbrali s tajnim zbiranjem prispevkov posameznikov in nikoli se ni izvedelo, kdo so bili ti dobrotniki novega doma.

Marca 1921 so delavci stavbenika Kopača iz Žirov začeli z gradnjo, konec julija je bil dom pod streho.

Zanimivo je tudi, da sta se avgusta 1921 Franc Dolenc st., lahko zapišemo mecen Sokolskega doma, kajti prispeval je daleč največ sredstev, in Jože Kalan odpeljala na Dunaj in pripeljala vagon materiala, potrebnega za dokončanje doma, ki ga takrat doma ni bilo moč dobiti: steklo, pločevino, peči, električni material, razno posodo in steklenino. Dom so slavnostno odprli 6. junija 1922.

»Sokolski dom v Loki je bil v celoti zgrajen z zvrhano mero idealizma, požrtovalnosti in zanosu vsega članstva in prijateljev sokolstva ter brez vsakih občinskih in državnih dotacij«, zapiše Franc Žebre. To nam je danes sicer nepredstavljivo, mogoče pa je celo poučno, kaj vse je moč storiti (in zgraditi), če je cilj jasen in ljudje složni.

Sokolski dom je bil do 2. svetovne vojne eno od središč bogatega kulturnega življenja v Škofji Loki. V njem so se odvijale gledališke igre, kino predstave, nastopi pevskih zborov, proslave, v popoldanskem času pripovedovanja pravljic, organizirana je bila celo knjižnica. Po vojni so ga s svojimi različnimi dejavnostmi skoraj v celoti napolnili športniki. Ob ustanovitvi telovadnega društva Partizan leta 1945 je le-ta dobil v uporabo in upravljanje nekdanji Sokolski dom, ki je takrat tudi dobil novo ime »Partizan«.

In pod tem imenom ga poznamo in se ga z nostalgijo spominjamo številne generacije loških gimnazijcev. Tu so dopoldan potekale naše ure športne vzgoje, popoldan različne športne dejavnosti in ob petkih zvečer znameniti gimnazijski

plesi. Tu smo preživelimi naša najlepša gimnazijska in najstniška leta, tu smo se spoznavali in odraščali. Mi smo odraščali, dom pa se je staral in propadal, vse dokler se leta 1981 njegova vrata niso zaprla. Takrat smo se gimnazijci preselili v novo šolo, ki se je po takratnem izrazoslovju sodobno imenovala šolski center, naša telovadba pa je potekala v veliki in novi športni dvorani Poden. Stavba Partizana pa, češ, da je nevarna za uporabo, je ostala prazna, zaprta, s ključavnico na vratih. In nihče se ni več spomnil nanjo. Dokler ...

Dokler ga po dolgih 18. letih intenzivnega propadanja, leta 1998, niso obudili zavzeti in požrtvovalni člani Pevskega zbora Lubnik. Mogoče je njihovo prostovoljno delo, zavezanost skupnemu cilju še najbližje požrtvovalnosti prvih Sokolov ob gradnji Sokolskega doma. Propadajočo stavbo so po nekaj mesecih temeljitega čiščenja, odvažanja različne odvečne šare, ki se je v letih nabrala, in zasilni obnovi, ki jo je financirala Občina Škofja Loka, odprli s slavnostnim koncertom prav člani Pevskega zbora Lubnik. In oni so nekdanjemu Sokolskemu domu, kasnejšemu Partizanu nadeli novo, tretje ime - Kristalna dvorana; v slavo dvorani in zabavo Ločanom.

In nekdaj nevarna dvorana je postala pribežališče loških kulturnikov. Mogoče to pomeni, da je kultura trdoživa, da so kulturniki pogumni ljudje, obiskovalci kulturnih dogodkov pa predani kulturi, da so tako množično prihajali na različne prireditve, ki so potekale v »zasilni« in nevarni, pa čeprav kristalni dvorani. V njej se je zvrstilo mnogo glasbenih koncertov, plesnih nastopov, potopisnih predavanj, srečanj, filmskih predvajanj ... Vendar spet ne smemo pozabiti posameznikov; duša dvorane in njen predan častilec (pa tudi čistilec) je bil Anton Hafner, sicer član Pevskega zbora Lubnik. Dolga leta je prihajal v dvorano in imel tu svoj drugi dom. Skrbel je za red in čistočo, usklajeval program in toplo sprejemal obiskovalce – skoraj vsak dan, skoraj 10 let.

Vsi so se in smo se zavedali, da je tako stanje za loško kulturo lahko le začasna rešitev. Kajti v Škofji Loki je bila kultura doma, le dóma ni imela. Številni nastopi, koncerti in prireditve so potekale po šolskih telovadnicah in večnamenskih prostorih, okoliških cerkvah, jedilnicah, skratka, kultura in njeni ustvarjalci so bili brezdomci. Dokler ...

Dokler se pet gorenjskih mest ni povežalo in skupaj pripravilo projekt *Sejem bil je živ*. Občine smo iskale (evropske) finančne vire za financiranje obnove ali prenove kulturnih spomenikov. Kajti noben izmed (Sloveniji) dostopnih evropskih finančnih mehanizmov žal ne namenja sredstev za obnovo ali prenovo kulturne dediščine.

Zato smo predstavniki Kranja, Jesenic, Radovljice, Škofja Loke in Trziča z veseljem sprejeli predlog gorenjske razvojne agencije BSC d.o.o. iz Kranja, da pripravimo skupni projekt, namenjen prenovi štirih kulturnih dvoran oziroma prostorov znotraj mestnih jeder in enega trga, z namenom pridobitve prireditvenih prostorov in s tem oživitve naših starih mestnih središč. Pogoj je bil tudi ta, da so vsi objekti v lasti občin prijaviteljic.

Prijavo je v imenu vseh petih občin oddal predlagatelj projekta BSC d.o.o. iz Kranja, 29. septembra 2005. Po odobritvi projekta (konec leta 2006) so župani (maj 2007) podpisali skupno prijavo na prvi razpis norveškega finančnega mehanizma EEA GRANTS.

Vrednost prijavljenih del oziroma vrednost projekta *Sejem bil je živ* je skupaj znašala 1.424.991 evrov, vsako od mest je prejelo nekaj več kot 250.000 evrov, Škofja Loka 254.765 evrov. Vsi smo se že ob prijavi zavedali, da zaprosena sredstva ne bodo zadoščala za izvedbo vseh potrebnih del in obnovo naših dvoran.

Vendar sta bila uspeh na razpisu in odobren projekt zadostna spodbuda, da smo se vse občine predano lotile organizacijsko in finančno zahtevnih, a pomembnih projektov za življenje naših starih mestnih jeder.

In tako se je začelo zares.

Ob pripravi projekta smo se leta 2005 dvakrat srečali s kulturnimi ustvarjalci, predstavniki šol, vrtcev, javnih in zasebnih ustanov (bodočimi potencialnimi uporabniki dvorane) in skupaj iskali najboljše rešitve, ki smo jih vnesli v projekt, kasneje v izvedbo obnove.

Občinski svet Občine Škofja Loka je na 5. seji 5. aprila 2007 sprejel sklep o ohranitvi imena Sokolskega doma, na naslovu Mestni trg 17.

Konec januarja 2007 smo na Oddelku za okolje in prostor Občine Škofja Loka, ki je bil nosilec in izvajalec projekta in obnove Sokolskega doma, izvedli javno naročilo »Izdelava projektov za rekonstrukcijo Sokolskega doma, s spremljajočimi prostori« in povabili k oddaji ponudbe več projektantskih podjetij in arhitekta projektante. Prejeli smo 6 ponudb, med njimi je bilo kot najugodnejše izbrano podjetje Gea Consult d.o.o. iz Škofje Loke, ki je poleg mnogih referenc podalo tudi najnižjo ceno, v vrednosti 32.000 evrov. Pogodba z njim je bila podpisana 10. aprila 2007. Ker smo bili vezani na rok trajanja projekta »Sejem bil je

Del ekipe, ki je izvajala in usklajevala obnovo Sokolskega doma.

Od leve proti desni: Aleš Hafner, Branko Vidaković, Mateja Hafner Dolenc, Božo Škabar, Barbara Pokorn, Georg Javorac in Renata Plavotič.

živ«, je bil postavljen zahteven terminski plan, roki za izdelavo projektov so bili zelo ostri, vendar uresničljivi. Projekt sta izdelala domačina, arhitekta Aleš Hafner in Jernej Gartner, in v uspešno kombinacijo združila bogate izkušnje ter sveže mladostne ideje.

Objekt je z Odlokom o razglasitvi starega mestnega jedra Škofje Loke za kulturni spomenik in o razglasitvi naravnih znamenitosti na njegovem območju (Ur. v. Gorenjske, št. 21/88, in Ur. l. RS, št. 31/93) zaščiten kot kulturni spomenik I. varstvenega režima. Sokolski dom, skupaj z ostalimi hišami zahodnega stavbnega niza, tvori razpoznavno mestno veduto linij hiš, ki se razprostira tik pod grajskim hribom.

Projektna dokumentacija je bila izdelana skladno z izdanimi kulturnovarstvenimi pogoji Zavoda za varstvo kulturne dediščine Slovenije, Območne enote Ljubljana. Upoštevano je bilo tudi poročilo »Meritve parametrov prostorske akustike v Kristalni dvorani v Škofji Loki in ocena rezultatov meritev«, ZAG Ljubljana, 2006.

Junija 2007 je bilo za prenovo Sokolskega doma v Škofji Loki na Upravni enoti Škofja Loka pridobljeno gradbeno dovoljenje.

Avgusta 2007 je bil objavljen razpis za izbor izvajalca za izvedbo gradbeno-obrtniških del obnove Sokolskega doma, za potrebe večnamenske kulturne dvorane. Razpis je bil objavljen na portalu Uradnega lista RS. Edino, ki je oddalo popolno ponudbo, je bilo podjetje SGP Tehnik d.d. iz Škofje Loke. Gradbena pogodba je bila podpisana 22. novembra 2007, v vrednosti 969.028,92 evrov. Ključavničarska dela, prezračevanje in polaganje kamna je s podizvajalci prav tako izvajalo isto podjetje.

Skupna vrednost vseh izvedenih del, ki vključuje tudi stroške dokumentacije, nadzora, predvsem pa velike stroške nove napeljave ali zamenjave obstoječe zastarele infrastrukture (elektrike, toplovodnega ogrevanja, ki ju sedaj koristijo tudi vsi okoliški objekti), multimedije in notranje opreme, tako znaša 2.364.680 evrov.

Vsi potrebni in predvideni posegi, opredeljeni v PGD dokumentaciji, so bili, skladno z gradbeno pogodbo z izvajalcem gradbenih del, razdeljeni v tri faze:

1. faza:

- investicijsko vzdrževalna dela na obstoječem objektu Sokolskega doma, za potrebe razpisa norveškega finančnega mehanizma;

2. faza:

- gradbena dela, ki predstavljajo nadaljevanje 1. faze in zaključujejo celovito obnovo Sokolskega doma:
 - graditev nove vhodne dvorane,
 - zgraditev novih servisnih prostorov,
 - napeljava vseh potrebnih instalacij;

3. faza:

- dela, ki so potrebna za dokončanje in polno delovanje novega kulturno-kongresnega centra, ki niso bila predmet pogodbe in se niso izvajala:
 - celovita obnova stare kino dvorane.

Decembra 2007 je bil izvajalec uveden v posel in obnova se je pričela. Najprej je bil postavljen gradbeni žerjav, ki je za eno leto postal nova loška zanimivost, na vhodu v kino je bilo gradbišče. Večina Ločanov je to sprejela z razumevanjem, nekateri posamezniki pa tudi z negodovanjem.

Gradbišče je bilo zahtevno, gradnja je potekla znotraj strnjene mestne zasedbe, z vseh strani so gradbišče obkrožale hiše s stanovalci. Nepoznano nam je bilo stanje konstrukcije okoliških objektov, enako težak zalogaj je bila popolnoma dotrajana okoliška infrastruktura.

Prva so bila na vrsti rušilna dela, v začetku leta 2008, ki se jih je bilo treba lotiti zelo previdno, da ne bi nastala škoda na sosednjih objektih. To je bilo tudi prvo delo za loški žerjav. Porušeni so bili dvoriščni enoetažni prostori, naslonjeni na glavno dvorano. Prav skozi te porušene prostore je potekala napeljava ogrevanja iz kurilnice na Mestnem trgu 21 in obvisela je »v zraku«, zato je bila potrebna dodatna previdnost, da ob delih na gradbišču ne bi bila poškodovana in bi bili okoliški objekti brez gretja.

Sledili so izkopi za temelje vhodne dvorane in zemeljske kinete, s katerimi so preprejena tla vseh prostorov in v katerih je vsa potrebna instalacija za delovanje Sokolskega doma in sosednjih objektov.

Treba je bilo napeljati nov električni vod iz elektropostaje na Grabnu, pridobiti in vpisati v zemljiško knjigo služnosti za prekop privatnih zemljišč. Izdelana je bila nova napeljava toplovodnega ogrevanja iz kurilnice na Mestnem trgu 21 (nekdanji prostori Mesoizdelkov), ker je bila stara skoraj brez izolacije, potekala je nadzemno in je bila močno poškodovana. Tako priključek za elektriko kot vod toplotnega ogrevanja sta v zemeljski kineti in sta ključna tudi za sosednje objekte. Omogočila sta nove priključitve (sosednjih hiš) na električno omrežje, kot tudi nove priključke na toplovodno ogrevanje. Stroški napeljave so bili visoki, vendar se bodo povrnila prav z novimi odjemnimi mesti.

Kljub žerjavu je bilo mnogo ročnih prenosov, ki so vplivali tudi na ceno gradnje. Ročica žerjava je bila prekratka in ni pokrila celotnega gradbišča, tako da je bilo potrebno pretovarjanje. Žerjav je bil ključen pri vgradnji jeklene konstrukcije v vhodni avli, ki je potekala oktobra 2008. Na srečo je segel do vhodne avle, kajti brez njega bi bila vgradnja nemogoča, ker so bile težje za ročne prenose prevelike.

Žerjav nad loškimi hišami.

Konec septembra 2008 je glavna dvorana dobila novo streho, kajti stara je bila zaradi nekajletnega zamakanja na nekaterih mestih povsem uničena. Sicer pa je dvorana Sokolskega doma ostala nespremenjena, skladno s kulturno-varstvenimi pogoji Zavoda za varstvo kulturne dediščine. Dobila je le tehnični balkon, kjer je srce tehnične opreme, potrebne za njeno delovanje.

Izvajalec del se je držal terminskega plana in po manj kot enem letu, novembra 2008, je bil žerjav odstranjen in pogled na mesto spet nemoten. Glavnina težjih gradbenih del je bila oktobra 2008 opravljena. Sokolski dom je že imel streho, urejeno je bilo, sicer še vedno zasilno, ogrevanje prek popolnoma nove toplotne postaje v 1. nadstropju doma, ki je v celoti nadomestila in nadgradila staro in danes skrbi za ogrevanje 18 enot (stanovanja sosednjih hiš in nekaj poslovnih prostorov). Položene in zaprte so bile vse kinete, kjer so položeni vsi kabli in napeljave: za ogrevanje, prezračevanje, hlajenje, električni vodi, kanalizacija, vodovodna napeljava, alarm in multimedijiški sistem. V Sokolski dom je vgrajenih nekaj čez 40 km različnih kablov in napeljav, lahko bi rekli, da je ožilje Sokolskega doma pod našimi nogami.

V začetku leta 2009 so se začela obrtniška dela. Najprej montaža keramike v sanitarijah. Podizvajalec Marmor Hotavlje d.d. je pričel z montažo kamna v vhodni dvorani – na tem mestu mogoče pojasnilo pri izboru materiala. Projektant je v projektu predvidel vidni beton, to pomeni beton, ki je vgrajen po posebni tehniki in obdelan (brušen in poliran) do visokega sijaja. Gradbeni nadzor je bil do tega predloga skeptičen, ker je tehnologija vgradnje zelo zahtevna (potrebni so posebni opaži), s tem je povezana visoka cena, niso pa bili poznani kakovostno izvedeni primeri take vrste betona v Sloveniji. Zato je sledil temeljit razmislek in predlog nadzora, da se zaradi preveč neznanj poišče drug material ali drug način izvedbe. Tako je projektant predlagal obloge iz naravnega kamna, skupna in soglasna odločitev pa je bila, da naj bo to domači material, hotaveljski apnenec.

Sledila sta polaganje parketa v vseh dvoranah in vgradnja vrat. Nekaj od teh (vsa vrata proti kinu) je protipožarnih, ker so bile take zahteve požarnega inšpektorja.

Večina instalacij, nujnih za brezhibno obratovanje dvorane, je skritih pod zemljo.

Aprila 2009 se je začela vgradnja multimedijiškega sistema, kar predstavlja srce dvorane. Na javnem razpisu je bilo izbrano podjetje Dat Com d.o.o. iz Polzele, s katerim je bila podpisana pogodba v vrednosti 107.950 evrov. S posebnim programom je računalniško vodena vsa oprema oziroma instalacije, vgrajene v Sokolski dom, od luči do ogrevanja. Prek treh monitorjev, eden je premični, je moč upravljati vse instalacije dvorane.

Možno je nastaviti stopnjo hlajenja in ogrevanje, sistem prezračevanja, intenzivnost razsvetljave, priključitev ozvočenja, krmiliti zaveso, nastaviti alarm itd. Seveda je bilo potrebno kar nekaj časa, da je sistem nemoteno deloval in so upravljalci sistem dobro proučili. Tako ob multimedijem sistemu kot pri ostalih področjih delovanja dvorane bi bilo nujno potrebno (in kot je tudi običajno) polletno poizkusno obratovanje. Vendar tega časa ni bilo, kajti dvorana je takoj začela polno delovati, kar je seveda dobro in česar smo bili zelo veseli, pojavljale so se tudi napake, ki pa smo jih ob razumevanju uporabnikov sproti odpravljali.

Izbira stolov za dvorano je bila zahtevnejša odločitev, pa čeprav bi zunanji opazovalec najbrž to težko verjel. Skupaj smo spoznali, da so stoli zelo pomemben kos opreme, kajti kako udobno se sedi, je lahko ključnega pomena tudi za obisk dvorane. Na preizkušnji in testiranju smo imeli več kot 30 modelov različnih stolov, ki so se razlikovali po materialu, zasnovi, oblikovanju in tudi ceni. Po testiranju in primerjavi karakteristik prav vseh modelov je bila odločitev še vedno težka, a sprejeta z večinskim soglasjem. Upam, da v imenu vseh (ali pa vsaj večine) lahko zapišem, da je bila pravilna.

Po slabem letu in pol od začetka gradbenih del je bila dvorana dokončana. 18. junija 2009 je bil uspešno opravljen tehnični pregled, 15. septembra 2009 je dvorana pridobila še uporabno dovoljenje.

In tako je po dolгих letih »gostovanj«, zasilnih dvoran in neuresničenih upanj kultura v Škofji Loki dobila prostore, kjer bodo lahko izvajali svoj program tako domači kulturni ustvarjalci kot tudi že uveljavljeni umetniki iz nacionalnih institucij, ki so že in še bodo gostovali v Škofji Loki.

Sokolski dom sestavljajo tri dvorane, ki so v celoti opremljene z multimedijemskim sistemom, ki v enoten audio-vizualni sistem povezuje veliko, malo in vhodno

Županovo novoletno voščilo na koncertu prvega Kristalnega abonmaja
(Perpetuum Jazzile, 21. december 2009). (foto: Jana Jocič)

dvorano. Vsak dogodek v veliki dvorani je mogoče prek LCD zaslona v celoti, v besedi in sliki, prenašati v vhodno dvorano. Glavna velika dvorana Sokolskega doma, ki je po zasnovi ostala nespremenjena, dobila je le dvostopenjski potopni oder, je opremljena z vso potrebno tehniko za izvajanje vrhunskih glasbenih dogodkov, konferenc, srečanj in posvetov; sprejme do 200 obiskovalcev. Na vzhodni strani se velika dvorana nadaljuje v mestni vrt, zeleno oazo sredi strnjene mestne pozidave. Z njega se odpira popolnoma nov in nepoznan pogled na mesto ter okolico. Na vrtu je postavljen tudi paviljon, ki je oziroma bo spremenjen v malo kavarno, ki bo dostopna iz prehoda Pekel, in bo servis in gostinska podpora vsem dogodkom v Sokolskem domu, hkrati pa bo lahko poslovala popolnoma samostojno. Seveda bo potrebno medsebojno prilagajanje obeh vsebin.

Vhodna dvorana je namenjena galerijski dejavnosti. Omogoča organizacijo samostojnih dogodkov, srečanj, predavanj, sprejemov in pogostitev. Mala dvorana sprejme do 45 obiskovalcev in je prav tako opremljena z vso potrebno tehniko za organizacijo manjših srečanj, sestankov, posvetov in filmskih predvajanj.

Tako je Občina Škofja Loka 22. junija 2009 svoj občinski praznik praznovala v novi večnamenski kulturni dvorani, s slavnostnim koncertom odličnega Godalnega kvarteta škofjeloške Glasbene šole. Že pred tem so se zvrstili prvi koncerti izjemnih glasbenikov in odprtje pregledne likovne razstave škofjeloških umetnikov.

Ob koncu ne morem in ne smem mimo iskrene in osebne zahvale vsem tistim, brez katerih obnove Sokolskega doma ne bi bilo. Najprej so to sosede, ki so strpno prenašali gradbišče pod svojimi okni: Jože in Majda Oblak, Kino Sora, Tatjana Miklavčič, Janez in Marija Dolenc, Ana Oblak, Rudolf in Jožica Finžgar, Ana Kalan, Janez Košenina, Urška Barle, ter mejaši, ki so brez oklevanja podpisali služnostne pravice za prekop njihovih vrtov in napeljavo električnega priključka, Rudolf in Jožica Finžgar ter Vesna Levič.

Zahvala vsem, ki so po svojih najboljših močeh sodelovali pri gradnji: kolegica arhitektka Barbara Pokorn, oba projektanta, Aleš Hafner in Jernej Gartner, izvajalec gradbenega nadzora Božo Škabar, projektant električnih instalacij Janez Podnar in projektant strojnih instalacij Medard Hafner ter seveda izvajalcu gradbenih del podjetju SGP Tehnik d.d. iz Škofje Loke.

LITERATURA:

Žebre, Franc: O zidavi sokolskega doma v Škofji Loki 1919/22. V: *Loški razgledi* 16, Škofja Loka : Muzejsko društvo, 1969, str. 192–197.